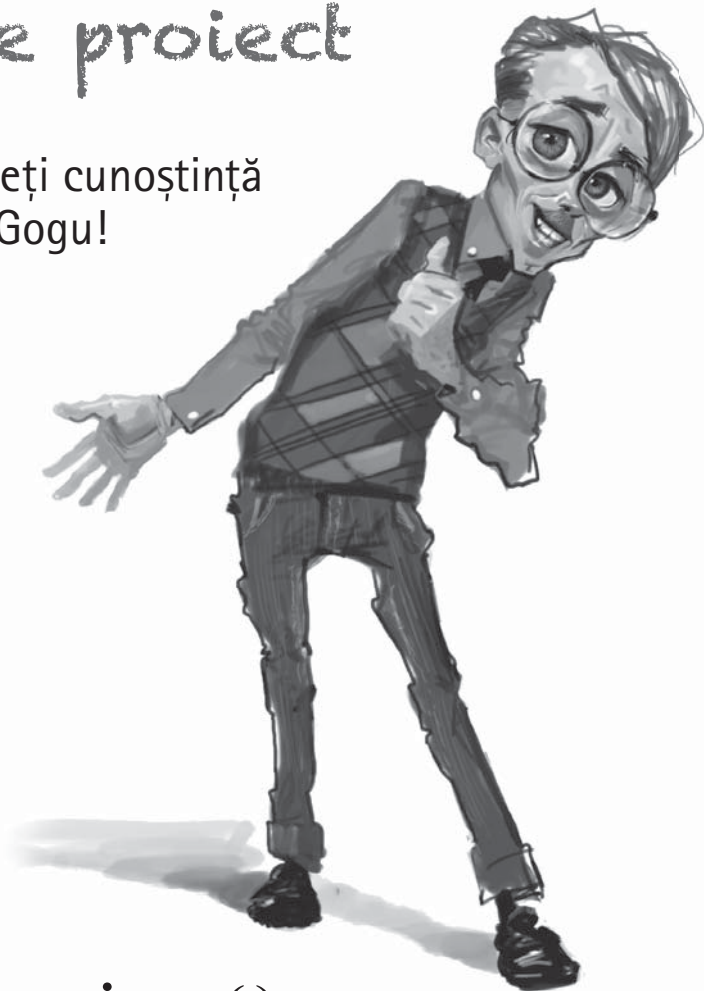

Simona Bonghez

Din provocările unui manager de proiect

Faceți cunoștință
cu Gogu!

comunicare●ro

Redactor: ANCA MILU-VAIDSEGAN
Tehnoredactor: CRISTIAN LUPEANU

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
Editurii COMUNICARE.RO.

Editura COMUNICARE.RO este departament în cadrul
Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative,
Facultatea de Comunicare și Relații Publice.

Editura COMUNICARE.RO

SNSPA, Facultatea de Comunicare și Relații Publice
Str. Povernei, nr. 6
010643 București
România
www.edituracomunicare.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BONGHEZ, SIMONA

**Din provocările unui manager de proiect. Faceți cunoștință
cu Gogu!** / Simona Bonghez. – București: Comunicare.ro, 2017
ISBN 978-973-711-573-7

Cuprins

Ce spune lumea despre Gogu (în loc de prefață) / 7

Faceți cunoștință cu Gogu! / 11

1. Velierul / 13
2. Plinul de benzină / 19
3. Puiul la tavă / 25
4. Imaginea de ansamblu / 31
5. E vremea de concedii / 35
6. Managementul de proiect / 41
7. Bătrânul lui Mișu / 49
8. Miorița / 57
9. Complicat *versus* complex / 63
10. Comunicarea / 71
11. Abordarea „Agile” / 77

12. Perspectivele / 83
13. La drum cu jaloane / 89
14. Jocul alternativelor / 95
15. Vaca lui Șefu' / 101
16. Lecții învățate / 109
17. Justificarea acțiunii / 119
18. Sticla cu experiență / 125
19. La mici / 131
20. Șoc cultural / 135
21. Tată și fiu / 143
22. A fi sau a nu fi... PMP / 149
23. Gogu, Petrică și Lupu' / 155
24. Sofisme / 161
25. Mișu și prima de Paște / 169

Zâmbetul de la ultima pagină (în loc de postfață) / 175

1

Velierul

– Tata, mai zi-mi o dată, ce faci tu la serviciu?

Frec menta, îi trecu prin cap lui Gogu, dar se abținu să spună cu voce tare. Îi era ciudă că nu reușise până acum să dea un răspuns pe înțelesul copilului, dar nici nu avea idee ce explicație să îi dea. Frate, n-o fi ușor să gestionezi un proiect, dar uite că și mai greu e să explici cum faci asta. Mormăi:

– Conduc proiecte, asta fac. Da' ce-ți veni iar?

– Ne-a zis Doamna să ne invităm părinții să ne povestească cu ce se ocupă ei la serviciu, să ne dea exemplu. Și a mai zis să le spunem să vină în uniformă. Dacă au... adaugă repede văzând grimasa lui Gogu. Că tatăl lui Mircea e pompier și poate veni în uniformă și vine

și mama Mariei care e doctor și are halat și tatăl lui Dănuț e polițist...

– Aha... – zise Gogu – și eu cum ai vrea să vin îmbrăcat?

Copilul se uită la el cu ochii mari, se vedea că roțițele i se învârt, se gândea intens dacă îl văzuse vreodată pe tatăl lui în vreun fel de îmbrăcămintă specială. Probabil că nu găsisese nimic în memorie, că nu mai zise nimic, rămăsese doar cu ochii agățați de tatăl lui, în așteptarea unui verdict.

Și uite-așa se complică lucrurile, gândi Gogu. În loc să explic unuia singur, trebuie să explic unei clase întregi. Și nici n-am uniformă... Recapitulă lista copilului: pompier, medic, polițist. Ei, cum să concurezi cu ei? E clar că au ce povesti, întâmplări extraordinare, situații care mai de care mai spectaculoase. Plus uniforma... Vocea copilului sparse reveria:

– Și cum vă cheamă pe voi?

Superman. Sau Wonderwoman, după caz. Ei, nu, nu spuse asta cu voce tare. În loc de asta întrebă:

– Da' când e întâlnirea asta a voastră cu părinții?

– Oricând săptămâna viitoare, numai să anunțăm din timp. Așa a spus Doamna.

Așa a spus Doamna, îl maimuțări Gogu pe copil în gând. S-a dus și posibilitatea de a scăpa. Ce scuză să

găsești ca să țină o săptămână întreagă?! Mda, e serioasă treaba.

– Uite, lasă-mă să mă gândesc și îți spun când pot să vin, să o anunți pe Doamna. Și mă gândesc exact și ce să vă povestesc, să nu te fac de râs. E bine așa?

Copilului îi sticliră ochii, zâmbi satisfăcut, își sărută tatăl și vizibil ușurat, aruncă de după umăr în timp ce ieșea din cameră:

– Da, tata, e foarte bine. Mă bazez pe tine.

Pompier, medic, polițist. Pentru prima oară Gogu se gândea că are o meserie anostă. Ei, de unde, își reveni el. că doar îmi place ceea ce fac. Doar că n-am uniformă, adăugă cu o urmă de regret. Dar nu haina face pe om. Și-apoi zău dacă nu sunt un fel de superman câteodată... Se surprinse zâmbind la gândul unor colanți strâmți și a unei pelerine roșii aruncate pe umăr, dar alungă imaginea hilară și se concentrează pe speech.

* * *

Gogu transpirase, iar mâinile îi erau reci. El care ținea – fără nicio emoție – prezentări pentru management și pentru client, era timorat la gândul că va vorbi unor copii, colegi ai fiului său. Își dădu seama că

voia să-i impresioneze mai mult decât pe orice potențial client.

Toți ochii erau ațintiți pe Gogu. Îl căută din ochi pe fiul său, îl găsi și îi zâmbi. Se concentrează asupra lui și începu:

– Fiul meu mi-a spus că până acum ați auzit despre ce face un mecanic auto, un pompier, un medic, un polițist. Așa e?

– Și o farmacistă! adăugă o fetiță din spate.

Alta cu uniformă, nu se putu abține Gogu să gândească, un inginer n-ați găsit și voi... Dar știa exact despre ce vrea să le vorbească copiilor, așa că nu mai stătu pe gânduri, ci continuă, scoțând din geantă o pelerină groasă de ploaie, cauciucată, uzată și cu iz de apă sărată:

– Eu sunt manager de proiect. Își puse tacticos pelerina, făcu o pauză teatrală, râse în sinea lui, și continuă: și am pelerina de ploaie a unui căpitan de velier. Pentru că ăsta este rolul nostru, de căpitan, doar că pe uscat. Coordonăm echipa pentru a duce velierul cu succes la destinație. Din momentul în care luăm nava în primire, noi suntem cei care decidem dacă folosim motorul sau velele, dacă și când e momentul să ridicăm ancora, care este viteza optimă cu care navigăm. Ne coordonăm echipa să țină un drum compas, să pro-